

allust saunaks sõendama. — Sis ütles pühha
päwa homikul Jaan: „tänna lähhan ja lla
kirrikute; sest lojus on äästand ja ihaldab
hingamist; ka on ilm jälle selge sest eilsest wih-
mast, mis odra aiab loma, ja pallawat on
pehmitand.“ Agga kui ta kirriko liggidale
sai, juhtus ta Kadri seltsi, kes teiste kulla-
kistega ka jalla senna läks. „Jätkä olli hea,
mõtles Jaan nüüd, et armo heidsin lojusse
peäle, sest se eest kõnnin temma kõrwas.“
Siiski nad ei rääkind wiit sanna. Sest kerge
innunenne kõhhe walmis jutto aiama, agga
aulik lööb kartma. Ommeti lõppes te otsa-
eme kui tahtsid.

Agga ei wahtind kirrikus Jaan Kadrit,
egga temma Janit, waid kumbki panu õp-
petust tähhele lauldes ja kuuldes. — Tõeste!
Jummala loiad on mitto inimessse melest ni
ahwaks sanud, et igga õiglane kõrtsis tassa-
sem on. Ja ommeti ka nemmad tahtwad,
et Jummal neid peab hoidma, ja ommeti ei
olle neilgi teist abbimeest surma häddas,
ku Sedda. Oh, kelago igga wagga nisug-

gust dälust! — Ei olle tarwis, et ta saunaga
nomib, sest temma waggadusse tõdde juhha-
tab jo, nenda kui temma kawwalusfeta ello
se künal on, mis keigepinmedamad patto-
nurgad walgeks teeb; sest kes julgeb seäl patto-
teha, kühho õige inimesse silmullatab?

Agga kirrikust wahaminnes pallus Kadri
ennast ühhe naabri naese wantri peäle, ja sõi-
tis temmaga ärra. Ja Jaan jäi agga ümber-
ringi waatma — mõtteldes: „kühho ta om-
meti sai? ehk on jo teise pärrast, ja lööb se-
pärrast minno eest ärra!“ Sedda kartes,
ja nenda isse enneses rääkides, läks ta üksi tag-
gasi, igga muud seltsi kõrwale jättes. Agga
omma wannemattetele rääkis ta omma luggu.

Jubba tuul aias ülle rukkikõrre ja odra
pea langes kummarkülle, ja talwõrras toufis
wehre-karwa. Jubba rehhe suits kuirwatas
uut wilja, ja hone-õde rõmustas wäljaliste
süddant. Keif linno poiad hakkasid emma sa-
russeks sama, ja wars ja lamba tab emmast
lahkuma — Siis juhtus Kadri kord karja
korratisseks. Agga Jani hobbone olli sel õjel